

Despre pioșenie, filantropie și fapte bune...

editorial, de Alin Potinche

Cei mai mulți dintre noi, nu demult, am sărbătorit Paștele. Un bun prilej de reflectare la cele lumeste (și nu numai), pioșenie, fapte bune, consum și filantropie.

Nu este spațiu să intrăm în cele mai profunde semnificații care au declanșat astfel de acțiuni, însă voi poposi la câteva rezultate ale acestora. Nu știu cum se face, că în perioada sărbătorilor, a se înțelege de Paște și de Crăciun, brusc devenim mai atenți la nevoile (celor mulți) din jurul nostru... și mă refer aici la majoritatea, a ceea ce noi, asistenții sociali, numim grupuri vulnerabile.

Campanii peste campanii de strângere de fonduri, motive mai mari sau mai mici, povești sensibile, specialiști, agitație!

Intrebarea pe care o ridic onorabilului cititor este următoarea De ce doar de sărbători, oare oamenii asupra cărora ne aplecăm atenția acum, nu au nevoi și în cursul anului... dacă am fi patrioți doar de Ziua Națională, oare nu am fi falși patrioți?

În loc de concluzii.. vă invit să promovăm mai mult acțiunile sustenabile, nu doar cele punctuale! Să avem spor!

CUPRINS

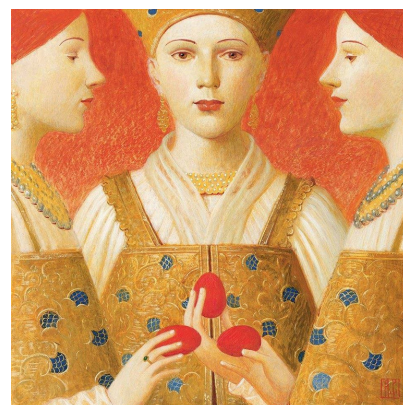
pag. 1 Editorial

pag. 2-4 Articole

pag. 5-11 Interviu

pag. 12 Evenimente

pag.13
Oportunități
de finanțare

"Aviz de exercitare a profesiei..."

Nicu Grosu

Asistent social principal

Pașii îmi urcă repezi dealul Copoului, prin aerul răcoros și liniștea aleilor străjuite de busturile atâtor personalități culturale. Trecând pe lângă cea mai veche universitate din țară, apoi bătrânul tei a lui Eminescu, fac stânga pe o altă străduță al cărui nume ne duce cu gândul în vremea lui Cuza: Doctor Nicolae Vicol. Aici la numărul 10, în spatele unei porți albastre, sălășluiește de zeci de ani, penitenciarul. Fostă închisoare militară în anii '30, ulterior contopită cu Penitenciarul Central în anii '50, găsim astăzi aici Penitenciarul Iași, o instituție modernă cu regim de maximă siguranță.

Lângă poartă stă cuminte o batrână. Nu cunoaște pe nimeni dar dă "bună dimineața" tuturor celor care intră și ies încercând să nu supere pe nimeni. Nu-și poate ascunde însă povara bagajului mult prea greoi adus cu trudă din cine știe ce cătun pentru a veni la vizită. Lângă ea o fetiță își leagă mîndră ghetuțele vișinii, pierzând de pe chipul angelic câte un zâmbet rușinos de strengăriță. Răspund la fel de politicos, gândindu-mă că astăzi cineva se va bucura. Pătrund grăbit înăuntru, lăsând să se închidă în urmă greoaie aceeași poartă cu care mă lupt în fiecare dimineață.

E tabloul care-l văd în fiecare dimineață de 20 ani. Mi se întâmplă să-mi vină în minte începuturile muncii mele aici de parcă au fost ieri. La 22 ani am avut șansa să lucrez alături de cei care începeau cu pași timizi probațiunea în România. După doi ani de proiect și lucru cu minorii am rămas în structura serviciului "reeducare" pe atunci a penitenciarului ca educator. Absolvent al specializării asistență socială din cadrul Universității "Al. I. Cuza" din Iași, în prezent sunt ofițer specialist - asistent social principal în cadrul Serviciului Asistență Psihosocială din Penitenciarul Iași.

Vă întrebați probabil cum arată penitenciarul pe dinăuntru. Vă spun prin ochii asistentului social că aici conviețuiesc pentru o perioadă mai scurtă sau mai lungă de timp oameni din toate categoriile sociale: minori și tineri, unii lipsiți prea devreme de sprijinul părintesc, femei, adulți, persoane cu dizabilități, bătrâni, unii bolnavi sau singuri. Mulți provin din medii sociale defavorizate, familii dezorganizate sau cu potențial infracțional ridicat, o parte au fost crescuți în instituții de ocrotire sau și-au dus traiul în mediul stradal. Există și oameni care nu se pot adapta util mediului social căruia îi aparțin, de aceea pentru aceștia penitenciarul reprezintă singura și cea mai de preț casă, sunt, ca să citez un condamnat, "calificați pușcăriași".

Munca mea ca asistent social începe odată cu depunerea deținutului în penitenciar. E momentul în care noul intrat își deschide sufletul lăsând să se reverse povestea sa, căutând într-un fel să-și motiveze prezența sa acolo. Este partea cea mai importantă: povești de viață, întâmplări și destine pe care le așez cu grija între coperțile unor dosare, fiind atent să nu omit ceva ce l-ar putea ajuta mai târziu. Unele frânturi îmi sună deja cunoscute: "la vârsta de 3 luni am fost abandonat de mamă", "părinții consumau alcool, mă băteau și fugeam de acasă", fiind ușor de intuit momentul inevitabil al debutului infracțional de mai târziu.

Nu-i atât de ușor să fii asistent social în penitenciar. Trebuie în primul rând să ai puterea de a privi dincolo de paginile unei sentințe din dosarul penal. Deseori citesc descrierea infracțiunii, oftez ușor și o accept ca atare. La primul instinct e greu să empatizez cu cel care și-a violat copilul ori care și-a ucis mama dar te gândești că cineva trebuie s-o facă și pe asta. Misiunea asistentului social este de ajuta nicidecum de a răsuci cuțitul în rana pe care singuri și-au făcut-o deja. La urma urmei, are cine să-i judece.

După o scurtă ședință alături de colegi trec pragul sectorului de deținere și urc treptele secției cu gândul la ce mă așteaptă și azi. De la geamuri ori din curtea de plimbare câteva strigăte îmi aduc aminte unde mă aflu: **"neața dom' asistent", "trăiți dom' comisar", "bine-ai venit tăticule"**. Ridic mâna într-un semn de răspuns și mă strecor în spațiul de lucru deja familiar, pe ușa căruia scrie cu litere mari **"Cabinet de Asistență Socială"**.

Tot aici găsim oameni cu studii superioare și profesii diverse, cu statut și nivel socio-economic ridicat. Condamnările cu pedeapsa închisorii sunt de la câteva luni până la detenție pe viață. De la simpla neplata a pensiei alimentare sau mărturie mincinoasă până la cele mai abominabile fapte săvârșite cu violență, care din nefericire sunt îngrijorător de multe.

În munca pe care o fac nici o zi nu seamănă cu alta, cum nici oamenii închiși nu sunt la fel. Condamnații vin la asistentul social pentru a fi ajutați să-și rezolve unele probleme, să găsească înțelegere și îndrumare în demersurile lor dintre cele mai diverse.

Unii nu mai știu nimic de membrii familiei de ceva timp, consideră că au fost părăsiți sau li se ascunde un necaz, alții vor să se căsătorească, să obțină pensie sau certificat de handicap, să stabilească paternitatea copiilor, să reia legătura cu aceștia, să se preocupe de siguranța lor. Totodată asistentul social menține o strânsă legătură cu instituțiile specializate colaboratoare, sprijinind demersurile acestora în relația cu penitenciarul și invers.

Un rol important îl au programele, proiectele de activitate și grupurile de tratament la care participă deținuții, punându-se accent pe formarea și îmbunătățirea abilităților sociale și parentale, prevenirea violenței primare și a recidivei sau dezvoltarea lor personală.

De departe cele mai apreciate de ei sunt activitățile desfășurate împreună cu membrii familiei, acțiuni pe care le organizăm periodic. Îmi vine în minte Sărbătoarea Craciunului de anul trecut când le-am oferit unor condamnați cu pedepse mari posibilitatea de a re trăi momentul împodobirii bradului de Crăciun împreună cu familia, într-un spațiu prietenos, anume pregătit în penitenciar. Am fost uimit să-mi dau seama că cei șase copii ai unei familii nu avuseseră niciodată un brad, fiindu-le străină magia globurilor strălucitoare. Micuții au fost câștigați repede cu bomboane și în cele din urmă au împodobit cel mai frumos brad al vieții lor, în care au agățat fiecare câte o urare și un gând pentru tătici, care s-au încărcat sufletește pentru o bună perioadă de timp. Are și închisoarea momentele ei frumoase.

Mă întrebă unii dacă mi-e greu să lucrez în penitenciar. Într-adevăr, munca cu omul pe cât e de nobilă pe atât e de grea însă după atâția ani de lucru cu oamenii de aici nu văd ce m-ar mai putea surprinde. Mă gândesc uneori care ar putea fi limitele muncii unui asistent social. Dacă pentru aviatori de exemplu acestea sunt înălțimile la care pot ajunge, îmi dau seama că pentru asistentul social momentul de glorie îl reprezintă tocmai starea de normalitate a celui cu care lucrează. De aceea, rezultatele muncii sale nu sunt atât de vizibile. Cu alte cuvinte, dacă într-o secție din penitenciar e liniște și nu se întâmplă nimic, înseamnă că un asistent social și-a făcut bine treaba.

Mi s-a întâmplat să lucrez cu o anumită persoană privată de libertate în perioada dinainte de liberare, pregătind împreună momentul revenirii în sânul familiei. Am căutat împreună resurse cu sprijinul instituțiilor din localitate, am refăcut relația cu părinții, era așteptat înapoi în comunitatea sa de origine. După trei săptămâni a fost din nou arestat. N-a putut decât să pună capul în pământ găsind o scuză la fel de rușinoasă "Eram beat!". Mă întreb dacă eșecul său ca recidivist nu este cumva și eșecul muncii mele cu el. Asta e, o luăm de la capăt.

La polul opus găsesc și mici semne de apreciere - mi se întâmplă să mă încurajeze preotul din penitenciar șoptindu-mi despre câte un deținut care m-a pomenit în rugăciunile sale la capelă în semn de mulțumire și sănătate. Amândoi știm că mi-am făcut doar datoria. Înseamnă că suntem pe calea cea bună.

Îmi închei ziua completând câteva planuri, fișe și alte documente de lucru, nu înainte de a-mi lăsa încă o dată greutatea mâinii peste parafa tocită de timp, sub care rămâne scris cu un roșu aprins ca o rană deschisă pe albul imaculat al hârtiei "Aviz de exercitare a profesiei..."

Îmi vin în minte acum versurile unui alt deținut care scria cu ceva ani în urmă: "Și oare ce povești voi spune atunci când voi fi tată? / Ce grozăvii urmează după a fost odată.., / Va mai putea oare ca mâna mea s-alinte? Voi ști să-mi cresc copilul? / Voi ști să fiu părinte?."

Cei aflați în detenție își duc viața lor mai departe, totul aflându-se într-o continuă transformare: unii se căsătoresc și chiar fac copii, alții divorțează, unii devin bunici, alții rămân văduvi sau orfani, viața merge înainte, cu bune, cu rele, cu ceea ce e scris fiecăruia. În penitenciar putem întâlni membri aceleiași familii: părinți, copii, frați sau soții. Alții și-au întâlnit pe perioada detenției membrii familiei pe care nu-i văzuseră de mult timp sau chiar niciodată.

Deosebit de importantă este munca în echipă: asistent social, psiholog, educator, medic, preot, șef de secție. Nici nu am putea funcționa altfel.

"Asistarea socială în detenție- punte spre comunitate"

Silișteanu Ștefana Andreea

Subinspector de penitenciare

Asistent social specialist

O intervenție sistematică pentru reorganizarea unor patternuri comportamentale poate aduce schimbări reale în modul de gestionare a situațiilor de risc sau a găsirii propriilor resurse pentru persoanele ce execută o pedeapsă privativă de libertate. Dar **intervenția multidisciplinară** realizată în interiorul instituției penitenciare **nu este completă fără colaborarea cu specialiștii din alte instituții**, așa cum reintegrarea socială nu se poate realiza prin izolarea individului de către societate.

Așa cum adaptarea la mediul carceral presupune niște schimbări, de asemenea și readaptarea în societate poate fi o schimbare pe care nu o pot gestiona, în special persoanele care au executat o pedeapsă îndelungată și nu au beneficiat de o rețea de suport pe timpul detenției. Pe lângă impedimentele pe care le întâmpină după momentul liberării, **persoanele care au fost private de libertate se confruntă uneori cu respingerea de către membrii comunității**. Tocmai pentru diminuarea efectelor teoriei etichetării în cazul persoanelor care s-au aflat în detenție, încercăm pe parcursul executării pedepsei să readucem pe primul plan rolurile sociale pe care le îndeplinește persoana (rolul de părinte, de membru al familiei, de membru al unei comunități), pentru a nu fi definiți de titulatura de “persoană deviantă” din perspectivă socială.

Astfel, încercăm să menținem cât mai mult legătura cu mediul exterior penitenciarului. Realizăm ieșiri în comunitate care sensibilizează și dezvoltă empatia persoanelor private de libertate. De exemplu, cu ocazia sărbătorilor de iarnă, persoane private de libertate au confecționat jucării și s-au mobilizat pentru a pregăti pachete cu dulciuri pe care le-au dăruit unor copii din două comune defavorizate. În luna martie, au realizat măști și felicitări pe care le-au dăruit unor copii din centre de plasament și unor vârstnici dintr-un centru specializat.

Toate acestea acțiuni contribuie la **dezvoltarea sentimentului de apartenență la comunitate și de responsabilizare**. În același timp încercăm să deconstruim stereotipurile și prejudecățile din partea societății. Este important ca membrii comunității din care fac parte persoanele private de libertate să știe că reintegrarea socială a acestora nu se poate face separat de comunitate. Acești oameni, după executarea unei pedepse privative de libertate vor redeveni membri ai unei comunități. Prin definiție, asta reprezintă integrarea sau reintegrarea socială- interacțiunea dintre individ sau grup și mediul social, prin intermediul căreia se realizează un echilibru funcțional al părților.

Dacă pe parcursul detenției, persoana poate fi asistată pentru identificarea resurselor proprii, din momentul liberării persoana care întâmpină dificultăți este asistată punctual și nu există o formă coerentă de asistare post-detenție. De aceea, **un rol important îl are rețeaua de suport familial și cea de suport social** de care dispune fiecare individ. Intervenția reală în schimbarea oamenilor nu se poate rezuma la cifre sau procente și **dacă îi respingem pe cei care au fost în detenție, nu vor fi doar “privați de libertate” ci privați de societate, de empatie și de umanitate** din partea celorlalți.

INTERVIURI CU ASISTENȚII SOCIALI

1. Care este rolul asistentului social în relația cu comunitatea, ce atribuții are?

Dacă este să ne gândim la asistentul social care profesează la nivel de primărie de comună, de regulă atribuțiile principale sunt acelea de întocmirea documentației și evidența prestațiilor sociale de care beneficiază familiile. Activitatea îi este însă completată cu diverse situații în care trebuie să aibă calitatea să acumuleze cunoștințe noi, să studieze legislația în vigoare.

Când vorbim de atribuții, asistentul social de la nivelul comunelor răspunde și de persoanele și copii cu dizabilități, de stimulentele educaționale acordate copiilor care frecventează grădinița, de situațiile solicitate de instanță în diverse spețe care privesc copiii, de relațiile cu DGASPC Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului privind situațiile sociale în care se regăsesc beneficiarii, de POAD (Programul Operațional pentru Ajutorarea Persoanelor Defavorizate), prestațiile sociale (alocații de susținere a familiei, venitul minim garantat, stimulente, indemnizații, alocații, ajutor pentru încălzirea locuinței în sezonul rece), copiii cu părinți plecați la muncă în străinătate, parteneriate cu ong-uri, pregătire continuă și alte responsabilități care solicită cunoștințe, profesionalism și experiență.

Atribuțiile sunt destul de complexe și dacă nu ai dăruirea și voința de cunoaștere și de meserie, profesionistului îi este greu să facă față zi de zi.

2. Cum este perceput asistentul social de către comunitate?

Într-o comunitate, mai cu seamă în cea rurală, asistentul social este văzut ca fiind ”omul bun la toate”, adică are ”leac” pentru problemele cu care se confruntă membrii comunității. Uneori este privit ca ”însoțitorul” (asistentul personal). De regulă, omul poposește la primărie când are o problemă de rezolvat și așa se întâmplă și în cazul în care dorește și el să beneficieze de drepturile legale conferite de lege, mai cu seamă orientate în direcția prestațiilor.

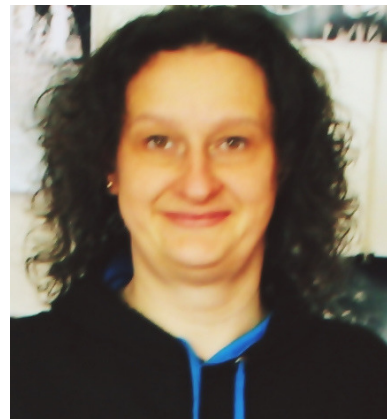
3. Dacă ar fi să puteți face o schimbare în comunitatea unde lucrați, care ar fi acea schimbare?

În multe primării, asistentul social nu este pregătit să își desfășoare activitatea în domeniu, este pregătit pentru alte meserii și preia atribuții de asistență socială pentru că...nu este nimeni care să facă această muncă și cu puțin noroc învață ceea ce trebuie să facă pentru că nu e mare lucru să faci niște dosare. Nimic mai fals.

Schimbarea care se dorește este aceea ca autoritățile locale să înțeleagă faptul că asistentul social este un element care contribuie în mod cert și hotărâtor la îmbunătățirea calității vieții și poate preveni, conform pregătirii, situațiile de risc la care se expun membrii comunității, ca și consecințe ale factorilor sociali. Mai este un aspect important: dacă până acum munca asistentului social a fost orientată către prestații și atât, acum este necesar ca profesionistul să știe să consilieze, să cunoască rețelele de sprijin pentru a orienta clientul către instituția potrivită, să poată preveni prin campanii de conștientizare situațiile de risc, să furnizeze servicii sociale concret, pliate pe problema socială cu care se confruntă cel care i se adresează, să dezvolte oportunități de atragere de proiecte menite să pună în practică metode inovative de dezvoltare socială, să coordoneze și/sau să facă parte dintr-o echipă interdisciplinară, etc.

4. Ce instrumente ar trebui să aibă asistentul social dintr-o comunitate pentru a-și îndeplini cu succes atribuțiile?

În primul rând studiile și așa puncta acest cuvânt cu majuscule. Fără studii, este greu pentru un asistent social să facă față cerințelor profesiei și să își îndeplinească atribuțiile în acord cu fișa postului, astfel încât să se vadă rezultatele în viața comunității. Apoi este vorba de oportunități de pregătire continuă, de voluntariat, de perfecționare... **meseria de asistent social este în fiecare zi o provocare** căreia trebuie să îi faci față citind, studiind, participând la schimburi de experiență și nu în ultimul rând, învățând. **Un asistent social învață de la clienții săi, învață că fiecare om este diferit.** Ca și o boală: atunci când mai mulți oameni suferă de aceeași boală, fiecare o suportă diferit, la fiecare om se manifestă diferit. Așa și în cazul vulnerabilității sociale: fiecare om este diferit și noi trebuie să înțelegem fiecare om în unicitatea lui.

Mirela Crăciun
asistent social la Primăria
Sărăta, județul Bacău

Aveți încredere în voi!
Asistenții sociali sunt oameni
pentru care valoarea și
calitatea vieții reprezintă
prioritate!

INTERVIURI CU ASISTENȚII SOCIALI

Cum ai ajuns să alegi asistența socială ca profesie?

Acest traseu a început în anul 2002, când, recunosc, fără să cunosc prea multe detalii, am hotărât să dau admitere la Facultatea de Științe Socio-umane, Specializarea Asistență Socială. Cunoscuții spuneau că, după ce voi termina facultatea, voi face igiena bătrânilor sau voi da de mâncare copiilor! Asta se știa în acel moment, la nivelul comunității. Îmi place să cred că lucrurile s-au schimbat între timp, atât la nivelul omului de rând cât și la nivelul specialiștilor și profesioniștilor din domeniu.

Ce a fost înainte de activitatea independentă, ce traseu ai avut?

Am început să activez în domeniul social, ca și voluntar încă din anul întâi de facultate – în cadrul unei asociații studențești. Participam cu poftă și interes la tot ce însemna întâlniri pe domeniul social, am fost voluntar în organizații neguvernamentale, iar în anul doi de facultate deja lucram pe un post de asistent social în domeniul neguvernamental. Au fost organizații care m-au inițiat și care m-au crescut. Fundația People to People, unde încă activez, a fost o oază de experiență și descoperiri pentru mine. Am avut ocazia să lucrez cu categorii diferite de beneficiari, să inițiez programe, să le conduc și coordonez, să fac greșeli și să învăț din ele, să cresc ca și asistent social. Am avut tangențial legătură cu sistemul de stat, totuși doar prin proiecte și activități, ceea ce mi-a permis să înțeleg acest sistem dar să îmi păstrez totuși flexibilitatea și inițiativa, să nu fiu absorbită de sistem.

ANDREEA PONTOS – asistent social principal cu drept de liberă practică

Diferența majoră dată de acest rol, este faptul că activitatea poate fi gestionată în mod independent și îți permiți să pui accentul pe relația cu beneficiarul

Cum îți înființezi un cabinet de asistență socială și de unde această nevoie?

Cabinetul a venit ca o evoluție firească din punct de vedere profesional, așa cum vedeam în anii de facultate în filmele americane, în care asistentul social activa independent având propriul “private practice”. Practic și legal, să îți înființezi propriul Cabinet de Asistență Socială este destul de ușor. Conform Legii Nr. 466/2004 privind statutul asistentului: trebuie să fii asistent social principal, să obții atestatul de liberă practică, să soliciți înființarea Cabinetului la structura profesională, să te înregistrezi la Administrația financiară (aici lucrurile sunt puțin anevoioase deoarece nu prea știu ce cod CAEN să îți atribuie) și gata. URA ai propriul cabinet de asistență socială, sau CIAS pe scurt. Dar abia acum începe greul de fapt! Cum cauți clienți, cum întocmești oferte când tu nu ai experiență de business și ești obișnuit mai mult cu voluntariat și caritate? Cum să ceri bani pentru experiența și expertiza ta? Aici începe adevărata luptă – atât cu tine cât și cu clienții!

Care îți sunt clienții și ce servicii poți oferi?

Clienții variază – atât **organizații neguvernamentale** cât și **autorități publice**; precum și colaborările specifice cu alți specialiști precum – avocați sau psihologi. Serviciile sunt personalizate în funcție de nevoile clientului și ale beneficiarilor sau comunității deservite. În acest moment am în derulare contracte în județul Bihor, atât cu autorități publice cât și cu organizații neguvernamentale – pentru consultanță în vederea acreditării și licențierii, management de servicii, management de caz.

Care sunt provocările întâmpinate?

Deși Legea asistenței sociale nr. 292/2011 menționează la art.40 că „Furnizorii de servicii sociale asigură activitățile prevăzute la alin. (2) prin asistenții sociali angajați în structurile proprii sau, în lipsa acestora, pot achiziționa serviciile acordate de asistenții sociali înregistrați cu cabinete individuale sau societăți civile profesionale de asistență socială”, acest lucru se întâmplă faptic foarte puțin.

Cel puțin la nivelul autorităților locale, unde nu se înțelege încă utilitatea profesionistului asistent social. Foarte puține Primării sunt deschise la o astfel de colaborare, atât din lipsă de înțelegere a utilității, sau, mai precum menționează aceștia de cele mai multe ori, din lipsa fondurilor. Asistența socială la nivel comunitar este încă văzută ca beneficii și prestații – iar acolo unde asistentul social există, l se cere să facă în principal asta – oferă ajutor social, distribuie faiană și ulei și din când în când face o anchetă socială. Nu poate și nu este lăsată să facă mai mult. Cunosoc comunității însă unde oameni dedicați și interesați au schimbat mult viața locuitorilor.

Un asistent social profesionist, angajat sau contractat prin Cabinet de asistență socială, poate aduce valoare adăugată atât comunității cât și la nivelul individului. Atitudinea trebuie să fie în principal proactivă, de prevenire a situațiilor dificile, intervenție în situațiile de risc, dar și suportivă prin furnizarea de servicii remediale pentru cei afectați – serviciile sociale sunt cele mai folosite pe termen lung din acest punct de vedere.

Perspective și dorințe

Cred că asistența socială ar trebui văzută ca o problemă de interes și utilitate publică națională. Să nu ai un asistent social într-o comunitate cu vulnerabilitate mare este un atac la siguranța națională, o încălcare flagrantă a drepturilor omului. Asistența socială este și trebuie văzută ca o activitate profesionalizată, specializată, multidisciplinară și complexă.

În condițiile în care există un deficit estimat de aproximativ 20.000 de asistenți sociali în România, este mai mult decât esențială investiția în acest domeniu. Plata salariilor pentru angajarea sau contractarea de profesioniști are trebui să vină direct din bugetul de stat și nu să fie decis la nivel de autoritate locală, care, are întotdeauna multe alte probleme urgente de rezolvat și care necesită fonduri.

Cât mai mulți asistenți sociali să rămână în acest domeniu, să își exercite profesia în mod independent, să existe o reprezentativitate la nivel național și să se înțeleagă necesitatea contractării serviciilor sociale. Să ne înțelegem noi valoarea și să ne prezentăm ca atare. Un cabinet de asistență socială oferă prin oamenii implicați experiență, expertiză, se concentrează pe beneficiar, este interesat de rezultate și este răspunzător pentru activitățile desfășurate!

INTERVIURI CU ASISTENȚII SOCIALI

Sanda Florica Pop
Asistent social principal

*serviciile sociale acordate
persoanelor aflate în situație de
risc, contribuie la sprijinirea
familiilor prin oferirea
posibilității membrilor acesteia
de integrare sau reintegrare în
câmpul muncii.*

În anul 2004, după absolvirea studiilor superioare de specialitate din cadrul Universității de Nord Baia Mare, MM, s-a ivit un post la Biroul Asistență Maternală din cadrul D.G.A.S.P.C. Satu Mare, unde am început să profesz ca și asistent social. Un nou început și o nouă provocare pentru mine, de data aceasta în postura de asistent social. Acomodarea mea în cadrul biroului, s-a făcut treptat, am intrat în contact cu diverse cazuri în care copiii au ajuns în grija unor asistenți maternali profesioniști care au devenit pentru o scurtă sau de cele mai multe ori pentru o lungă perioadă de timp, părinții „adoptivi”, „mama”, „tata”, pentru acei copii sau tineri.

Intrând în profunzimea problemei, a cazului, am constatat că informațiile și cunoștințele dobândite pe băncile unei facultăți sunt doar „scheletul”, a aceea ce urmează să faci, a ceea ce vei pune în practică. Munca variată din toate domeniile (copii și familie, persoane vârstnice, persoane cu dizabilități, etc.), pe care o realizează asistentul social este o muncă grea, cu multe responsabilități și slab remunerată. Drumul meu profesional, în anul 2005, s-a oprit la Centrul de Zi „Prichindel”, -un centru social pentru copii cu vârsta cuprinsă între 0-4 ani, înființat printr-un proiect Phare de către D.G.A.S.P.C. Satu Mare, unde mi-am desfășurat activitatea până în anul 2009. Din anul 2009 și până în prezent, lucrez în cadrul aceluiași centru social aflat ulterior în subordinea S.P.A.S. Satu Mare.

Centrul Social „Prichindel”, este un serviciu pentru protecția copilului care oferă îngrijire pe timpul zilei copiilor cu vârsta cuprinsă între 0-4 ani, asigurând menținerea, refacerea, dezvoltarea capacităților copiilor și părinților pentru depășirea situațiilor care ar putea determina separarea acestora de familia naturală. Centrul Social „Prichindel”, este singurul serviciu de prevenire a separării copilului de părinții săi, oferit comunității, de pe raza Municipiului Satu Mare, având ca scop prevenirea abandonului și instituționalizarea copiilor prin menținerea acestora în familia naturală.

În toată această perioadă de timp, ca și asistent social, am dat dovadă de faptul că în primul rând sunt un profesionist care dacă dispune de resurse materiale, umane, financiare știe să își facă bine treaba, știe să comunice, să îi înțeleagă pe cei în suferință și nevoi, să îi asculte pe cei din grupurile vulnerabile, am dat dovadă de asertivitate și cooperare, de corectitudine și punctualitate la locul de muncă, de conștiinciozitate față de sarcinile de serviciu conform fișei postului.

În cadrul programelor educative pentru părinți, organizate de asistentul social (aflat în persoana mea) în colaborare cu alți specialiști de la diverse instituții, care se desfășoară periodic la sediul centrului social și în care sunt implicați beneficiarii indirecti ai centrului (părinții/reprezentanții legali ai copilului), realizăm acțiuni prin care încercăm să întărim legăturile sociale dintre membrii familiei, să identificăm și să utilizăm resurse în scopul sprijinirii acestora.

Prin implicarea mea - ca și asistent social - în acțiunile întreprinse la centru, se produc efecte benefice la nivelul comunității prin reducerea situațiilor care ar putea determina separarea copilului de familia sa, prin rezolvarea unor probleme sociale pentru copil și adult cu costuri și cheltuieli reduse, prin oferirea unor servicii de calitate prin intermediul unor persoane calificate, prin menținerea, refacerea și dezvoltarea capacităților copilului și ale părinților pentru depășirea situațiilor de risc.

Rolul asistentului social din partea Organismelor Private Autorizate (O.P.A) în procesul de adopție a unui copil

Cristina Ciortan
asistent social principal

1. Ce înseamnă OPA?

Potrivit legislației în domeniul adopției organismele private autorizate (OPA) sunt asociațiile, fundațiile, federațiile, precum și filialele acestora, înființate în condițiile legii, autorizate să desfășoare activități în domeniul adopției interne.

Beneficiarii serviciilor și activităților prestate/desfășurate de către organismele private autorizate sunt: copiii, adoptatorii și părinții firești/familia extinsă, precum și comunitatea locală.

Activitățile ce pot fi desfășurate de către organismele private, adresate copiilor sunt: asistența de specialitate a copilului pentru care nu s-a putut identifica o familie adoptatoare potrivită, în cazul în care demersurile de adopție ale copilului au eșuat sau adopția a încetat; întocmirea/oferirea unor materiale de informare adresate copiilor cu privire la procedurile, demersurile și efectele adopției; consilierea și pregătirea adoptatului pentru realizarea contactelor acestuia cu părinții firești și/sau rudele biologice.

Activități destinate familiilor/persoanelor potențial adoptatoare sunt: informarea familiilor/persoanelor care își exprimă intenția de a adopta cu privire la documentația necesară, la demersurile și la durata procedurilor adopției interne; pregătirea adoptatorilor pentru asumarea în cunoștință de cauză a rolului de părinte; informarea și consilierea adoptatorilor cu privire la demersurile legale necesare dezvoltării, în condițiile legii, a identității părinților firești ai copilului, și după caz, necesare contactării acestora și/sau a rudelor biologice de către copil; evaluarea adoptatorului sau familiei adoptatoare în vederea obținerii atestatului; informare și consiliere pentru copii și părinți; organizarea de cursuri pentru dezvoltarea capacităților parentale; constituirea de grupuri de suport pentru copii și părinți.

Activități destinate părinților firești și familiei extinse: consilierea și pregătirea părinților firești și/sau a rudelor biologice pentru realizarea contactelor cu adoptatul.

Servicii adresate comunității includ: informarea și promovarea adopției interne: organizarea de întâlniri, conferințe, comunicări, campanii de mediatizare, editare de publicații, precum și orice alte servicii de promovare a adopției interne.

Ce presupune activitatea asistentului social care lucrează în cadrul OPA, în domeniul adopției:

- sprijinirea persoanelor/familiilor în activitatea de strângere de acte necesare depunerii cererii de evaluare pentru obținerea atestatului de adopție,
- susținerea sesiunilor de grup de pregătire în vederea asumării în cunoștință de cauză rolului de părinte,
- evaluarea persoanelor/familiilor dacă îndeplinesc sau nu garanțiile morale și materiale necesare creșterii și îngrijirii unui copil,
- informarea adoptatului cu privire la demersurile și documentația necesară în vederea contactării părinților firești;
- contactarea părinților firești și informarea acestora cu privire la dorința adoptatului de a se întâlni cu aceștia;
- medierea comunicării dintre adoptat și părinții firești până la momentul întâlnirii;
- organizarea și medierea întâlnirii dintre adoptat și părinții firești;
- îmbunătățirea procedurilor de lucru/legislației în domeniul adopției.

2. Ce rol are asistentul social în cadrul OPA, în domeniul adopției?

Asistentul social în procesul adopției are alături un psiholog, cel cu care face echipa indispensabilă în acest proces. Are un rol important și o responsabilitate mare în viața unui copil prin evaluarea socială pe care o face în procesul de evaluare.

Evaluarea socială realizată pe parcursul unui număr minim de 6 întâlniri, stabilite în acord cu adoptatorul/familia adoptatoare are ca scop de a determina dacă capacitatea materială și financiară a persoanei/familiei răspunde nevoilor unui nou membru al familiei/noi membrii. El va urmări cu predilecție obținerea de informații privind: adoptatorul/familia adoptatoare; copiii biologici sau, după caz, alți copii aflați/care s-au aflat în îngrijirea solicitanților; alte persoane care locuiesc la același domiciliu; profilul solicitanților; climatul intrafamiliar și stilul de viață; capacitatea parentală; motivația adopției; situația economică; experiența și activitatea profesională; spațiul de locuit; familia extinsă și resursele comunitare/rețeaua de sprijin.

Toate informațiile obținute în cadrul evaluării sociale, asistentul social le va consemna în ancheta socială care cuprinde și recomandarea acestuia cu privire la eliberarea atestatului/neeliberarea atestatului. Informațiile necesare evaluării sunt obținute în urma vizitelor la domiciliu, prin intermediul discuțiilor și observațiilor legate de mediul de viață al familiei/persoanei, dar și cu ajutorul altor persoane care ar putea oferi informații relevante: membrii familiei extinse, persoane de la locul de muncă, persoane de referință din comunitate, vecinii etc.

3. Ce face asistentul social al F.D.S.S în cadrul Centrului de Asistență și Suport în Adopție?

Centrul pentru Asistență și Suport în Adopție (C.A.S.A) a fost înființat în septembrie 2016, în cadrul programului național #EuAdopt, program derulat de Fundația pentru Dezvoltarea Serviciilor Sociale. Obiectivul principal este furnizarea de activități și serviciilor private specializate în domeniul adopției interne.

În legislația incidentă adopției suntem incluși în termenul de OPA-Organism Privat Autorizat și furnizăm serviciile pentru evaluare a persoane/ familii adoptatoare.

Activitățile realizate în cadrul centrului au la bază decizia de autorizare emisă de Autoritatea Națională Pentru Protecția Drepturilor Copilului și Adopție (ANPDCA):

- informarea familiilor/persoanelor care și-au exprimat intenția de a adopta, cu privire la documentația necesară, la demersurile și la durata procedurilor adopției interne;
- evaluarea adoptatorului sau familiei adoptatoare în vederea obținerii atestatului;
- pregătirea adoptatorilor pentru asumarea în cunoștință de cauză a rolului de părinte;
- informarea și promovarea adopției interne: organizarea de întâlniri, comunicări, editare de publicații, precum și orice alte servicii de promovare a adopției interne;
- informare și consiliere pentru copii și părinți;
- organizarea de cursuri pentru dezvoltarea capacităților parentale.

Consider important în acest domeniu, pe lângă documentarea permanentă pentru a fi informat despre modificările și noutățile în domeniul adopției, modul în care asistentul social reușește să evalueze, să pregătească familiile pentru întâlnirea cu copilul și modul în care îi sprijină în demersurile ulterioare în procesul adopției (în perioada încredințării, încuviințării, postadopție și în relația cu părinții firești ai copilului). Acestea numai într-o relație de încredere, deschidere, preocupare permanentă pentru a oferi sprijin și dedicare.

UN ROL CONȘTIENT ASUMAT

În această magică lume - ca gând etern al lui Dumnezeu, am înțeles că menirea mea este să ajut oamenii, să aduc o speranță acolo unde neșansa apare. Inițial am vrut să mă călugăresc, crezând că doar prin puterea rugăciunii pot schimba lumea....Dar m-am convins că trebuie multă implicare, acțiune concretă și mi-am asumat conștient acest rol de asistent social ca actor al schimbării, iar în intenția mea am fost și sunt susținută de membrii echipei pe care o coordonez, pentru că asistentul social poate realiza performanță doar rămânând interconectat.

Iuliana Însurățelu
asistent social principal

Conexiunea o realizez atât cu lumea fizică, cât și cu lumea subtilă la care apelez pentru ajutor, ghidare și inspirație atunci când complexitatea situației mă depășește și pentru a face alegerile cele mai corecte pentru persoana sau grupul asistat, în acord cu legile divine. Iar acțiunea în social este acum ca o rugăciune...

Prin asumarea responsabilităților reușesc să mă autodepășesc și să-i determin și pe ceilalți (colegi, colaboratori, beneficiari) să-și accepte stadiul în care se află și, plecând de acolo să realizeze saltul, doar prin comparație cu propria lor persoană!

Fac apel la modele de bună practică pentru că mă raportez cu optimism la tot ceea ce trăiesc și pentru a provoca schimbarea în bine!

Eficiența în profesia de asistent social este marcată de faptul că rezolv problema cu ceea ce am, adică mă centrez pe resurse și astfel încrederea că pot realiza transformarea este cea care mă face să zâmbesc și acum, după cei 23 de ani de practică în asistența socială.

De la orice client, coleg sau situație contextuală învăț câte ceva, iar pe dosarele închise trec un proverb sau o lecție învățată; chiar cum să nu fiu sau ceea ce să nu fac, pentru că este important la nivel de subconștient colectiv să nu repetăm greșelile celorlalți, așa cum e important să nu faci bine cu forța. Și această lecție mi-a fost cel mai greu să o învăț dar, odată asimilată, am obținut o detașare profesională care mă ajută să mă implic în tot ceea ce am făcut (implementare proiecte UNICEF, HOLT, EQUILIBRE, coordonare Centre de zi, reintegrări familiale) sau fac (evaluarea inițială a cazurilor, coordonare specialiști centre zonale, îndrumări metodologice AS SPAS, analiză cazuri cu membrii Structurilor Comunitare Consultative cu scopul de a identifica soluții viabile pentru prevenirea separării copilului de familie).

În tot ceea ce fac îmi propun să realizez cât de bine pot acel lucru pentru ca astfel să ating perfecțiunea! Pentru aceasta am considerat necesar să-mi completez studiile formale cu informații de grafologie, astrologie, numerologie, tipurile de personalitate conform eneagramei, ș.a.

Și totuși...pentru că există liberul arbitru al celui alt, mai am încă multe de realizat, încercând să merg în ritmul grupului din care fac parte și astfel învăț răbdarea și toleranța!

Maica Tereza spunea că fiecare suntem responsabil de suferința celui alt, iar în cei peste 20 de ani de practică ca asistent social am constatat că societatea are anumite plăgi pe care nu și le poate vindeca...egoismul, sărăcia, lenea, agresivitatea...Oare noi, asistenții sociali să fim așii din mâneca societății? Sau poate gardienii comunității în care trăim? Atunci înseamnă că fiecare dintre noi, acolo unde ne aflăm suntem datori să acționăm spre a alchimiza aceste tare în lumină și spre a îndruma oamenii în alegeri corecte în viață! E bine să conștientizăm fiecare dintre noi că suntem doar un canal prin care conștiința divină acționează - astfel ne vom feri de preluarea bolilor societății sau a persoanelor asistate! Sunt sigură că împreună vom reuși să aducem în societatea noastră mai multă armonie, având la bază ideea că schimbarea începe cu propria noastră persoană! Trebuie doar ca fiecare acolo unde este să se implice total în ceea ce face pentru a provoca o schimbare și să purtăm în suflet și în minte cuvintele pline de înțelepciune ale lui Matahama Gandhi **"Fii schimbarea pe care vrei să o vezi în lume!"** - astfel va dispărea autovictimizarea...

Evenimente luna aprilie

Atelier de lucru **"Prevenirea separării copilului de familie"**, organizat de către **Sucursala CNASR Vrancea**, în perioada 12-13 aprilie 2018, respectiv creditarea activității cu un număr de **2 credite** profesionale.

Comisia de avizare și atestare profesională a analizat **6 dosare** pentru **obținerea de credite** profesionale și reavizare furnizor.

Alegeri au avut loc pentru conducerea **Sucursalei Teritoriale București** în 23 aprilie.

Comisia de avizare și atestare profesională a analizat **80 de dosare** pentru **obținerea avizelor** de exercitare ale profesiei.

Programul "DIALOGURI" – Terapia prin Arta ca modalitate de lucru cu copiii, 20 aprilie 2018

Evenimentul a fost organizat de Colegiul National al Asistentilor în data de 20 aprilie 2018.

IAndreea Ene, Fundatia Internationala pentru Copil si Familie "Dr. Alexandra Zugravescu", psiholog, psihoterapeut - psihoterapia psihanalitica a copilului si adolescentului, terapie de familie si psihoterapie expresiva prin arta;

Asistenții sociali înscriși care au participat la program, vor primi **1 credit profesional**.

Campania Toată țara în picioare pentru Asistența Socială:

13 Aprilie, Tulcea

Sala de Conferințe a Consiliului Județean

19 Aprilie, Cluj-Napoca

Aula Magna a Universității Babeș-Bolyai

Terapia prin Arta
ca modalitate
de lucru cu copiii

invitat Andreea Ene

20 aprilie 2018 • Program Dialoguri
ora 13.30 • cnasr@cnasr.ro

Sucursala Teritorială Satu Mare a Colegiului Național al Asistenților Sociali din România a organizat atelierul de lucru cu titlul **“Dezvoltare organizațională”**, în data de **20.04.2018, ora.14.00**, la sediul Asociației Stea, Satu Mare.
Lector : asistent social principal **Bala Cristina-Maria**.

Evenimentul a avut ca scop **familiarizarea presedintilor de asociatii si asistentilor sociali** din cadrul asociatiilor în utilizarea unui **instrument de dezvoltare organizațională** elaborat de către Fundația pentru Dezvoltarea Societății Civile (F.D.S.C) din București, în cadrul proiectului **„Organizational Development for Youth Organizations”**.

Oportunități de finanțare

Apel de proiecte pentru **prevenirea și combaterea violenței** pe motive de gen și a violenței împotriva copiilor

Interreg Europe: A fost lansat Pachetul solicitantului pentru Apelul 4, care se va desfășura în perioada **7 mai - 22 iunie 2018**. Pachetul conține termenii de referință ai apelului, versiunea actualizată a manualului programului, modelul declarației de parteneriat și al scrisorii de sprijin.!

Programe Start-up (POCU): A început înscrierea pentru cursurile de antreprenoriat! Sunt gratuite și îți deschid calea către finanțarea propriei afaceri!

POCU: A fost lansat apelul de proiecte **Bursa student antreprenor** – măsură activă pentru creșterea participării studenților din categorii vulnerabile la programe de studii de licență
[hwww.fonduri-structurale.ro](http://www.fonduri-structurale.ro)

Așteptăm sugestiile și propunerile voastre în legătură cu informațiile pe care vreți să le regăsiți în viitoarele numere ale newsletterului

Contact

Bucuresti, Str. Biserica Amzei, nr.29, et.3, sector 1,
cod postal 010393
tel1: 0748 124 585
tel2: 021 317 51 25
fax1: 031 817 20 47
fax2: 021 317 24 30
e-mail: cnasr@cnasr.ro
site: www.cnasr.ro

